

पा.वि.द.र.नं. ०५१/०५२

पा.वि.प्र.कार.नं. ११/०५१/०५२



सम्पादकीय

अग्रज दुर्व्यवहार जागरुकता दिवसको सन्दर्भ

विश्व अग्रज दुर्व्यवहार जागरुकता दिवस आज नेपालसहित विश्वभर विभिन्न सचेतना कार्यक्रम गरी मनाइँदै छ । हरेक वर्ष जुन १५ मा मनाइने यो दिवस केवल एउटा औपचारिक कार्यक्रम नभई समाजका अग्रजहरूको सम्मान, सुरक्षा र अधिकार सुनिश्चित गर्ने प्रतिबद्धता व्यक्त गर्ने अक्सर पनि हो । ज्येष्ठ नागरिकमाथि हुने शारीरिक, मानसिक, आर्थिक तथा सामाजिक दुर्व्यवहारप्रति विश्व समुदायको ध्यानकाठाण गराउँन हरेक वर्ष यो दिवस मनाउने गरिन्छ ।

ज्येष्ठ नागरिकहरू समाजका अनुभव, ज्ञान र संस्कृतिका जीवित स्रोत हुन् । उनीहरूले आफ्नो जीवनको महत्वपूर्ण समय परिवार, समाज र राष्ट्र निर्माणमा समर्पित गरेका हुन्छन् । तर विडम्बना, उमेर ढल्कँदै जाँदा धेरै अग्रजहरू उपेक्षा, अपमान, हिंसा र आर्थिक शोषणको शिकार बन्न बाध्य छन् । कतिपय अवस्थामा आफ्नै परिवारभित्रबाट हुने दुर्व्यवहारले उनीहरूको जीवन अफ कष्टकर बनाइरहेको छ । दुर्व्यवहार केवल शारीरिक हिंसामा सीमित छैन । मानसिक यातना, अपमानजनक व्यवहार, सम्पत्तिमाथिको अनुचित नियन्त्रण, स्वास्थ्य सेवाबाट वञ्चित गरिनु तथा सामाजिक रूपमा अलग्याइनु पनि दुर्व्यवहारकै रूप हुन् । आधुनिक जीवनशैली, परिवारको संरचनामा आएको परिवर्तन, वैदेशिक रोजगारी र बढ्दो व्यक्तिवादी सोचका कारण ज्येष्ठ नागरिकहरू भन्नु असुरक्षित बन्दै गएका छन् । नेपालमा पनि ज्येष्ठ नागरिकहरूको संख्या बढ्दै गएको छ । तर उनीहरूको हेरचाह, स्वास्थ्य सेवा, सामाजिक सुरक्षा तथा सम्मानजनक जीवनका लागि आवश्यक व्यवस्था अफ पर्याप्त छैन । राज्यले कानूनी संरक्षण र सामाजिक सुरक्षा कार्यक्रम सञ्चालन गरे पनि त्यसको प्रभावकारी कार्यान्वयन चुनौतीपूर्ण रहेको छ । परिवार, समुदाय र सरकारी निकायबीच समन्वित प्रयासविना अग्रज दुर्व्यवहार न्यूनीकरण सम्भव छैन । ज्येष्ठ नागरिकहरूको अनुभवलाई मूल्याङ्कन गर्ने, उनीहरूलाई निर्णय प्रक्रियामा सहभागी गराउने र सुरक्षित वातावरण प्रदान गर्ने संस्कृतिको विकास गर्न आवश्यक छ । यसो गर्न सकियो भने विश्व अग्रज दुर्व्यवहार जागरुकता दिवस मनाउनुको साथै संस्कृतता रहन्छ ।

Opinion @ Social Network

समय नै ठूलो परीक्षा हो, मानिसहरू शब्दले होइन, व्यवहारले चिनिन्छन् ।
(आरती वि.कको फेसबुक स्टेटसबाट www.facebook.com/Aarati.B.K)

यो सतम्भमा सामाजिक संजालमा पोस्ट गरिएका धारणाहरू राखेका छौं । यसका लागि हामी फेसबुक पेज www.facebook.com/shitalipati मा लगन गर्न सम्वन्धित छौं ।

नवजवनचेतना वैज्ञिक
मनवतीलेन्द्र तामनेर, पाल्पा

प्रहरी कार्यालय	२४०७१
दुधेश्वर	०३१-४६०२२२
स.प्र.समाज दुधेश्वर	०३१-४६०३२६९९
दुधेश्वर रामारम	०३१-४६१२३३
भैरहवा	०३१-४६०९११
अध्यापिका	०३१-४६०९१९
मुम्बई	०३१-४६०९१९
मुम्बई	०३१-४६०९१९
तौलिया	०३१-४६०९१९
पाप्पा	०३१-४६०९१९
दुधेश्वर रामारम	०३१-४६०९१९
अपरिचालन कार्यालय	
लुम्बिनीसिटी अस्पताल	०३१-४६०९१९
लुम्बिनी अस्पताल	०३१-४६०९१९

असंलग्नता र समकालीन नेपालको भू-राजनीतिक सङ्कट

सङ्घर्ष र रूपान्तरणको लामो ऐतिहासिक कालखण्डमा विश्वको राजनीतिक मानचित्रलाई नयाँ ढङ्गले परिभाषित गर्ने केही सीमित मोडहरूमध्येको एक महत्वपूर्ण मोड हो सन् १९५५ को बान्द्रुङ सम्मेलन । यो एक ऐतिहासिक प्रस्थानबिन्दु पनि हो । इन्डोनेसियाको शान्त र सांस्कृतिक सहर बान्द्रुङको 'गेबुङ मडैका' (व्यवस्था २९) मा भेला भएका एसिया र अफ्रिकाका २९ वटा नव-स्वतन्त्र तथा औपनिवेशिक उत्पीडनबाट भर्खर तडिपुएका राष्ट्रहरूले इतिहासको एउटा यस्तो नयाँ अध्यायको घोषणा गरे, जसले उत्तर एट्लान्टिक साप्रात्यवादी शक्तिहरूको शताब्दीयौं लामो एकाधिकारलाई प्रत्यक्ष चुनौती दियो । विद्युत्त मार्क्सवादी विश्लेषक विजय प्रसादको हालैको विचारोत्तेजक लेख 'ट्रि कन्टिनेन्टल: इन्स्टिच्युट फर सोसियोलोजिकल रिसर्च'को २३औँ समाचार-पत्रमा प्रकाशित भएको छ । 'हाम्रो सपनाको नयाँ एसिया निर्माण गर्नु शोषणको सन्दर्भलाई केन्द्रमा राख्ने, वर्तमान भू-राजनीतिक सङ्कट, नव-उपनिवेशवादको बढ्दो जोखिम र आर्थिक परिभ्रमताको यस जटिल बिन्दुमा बान्द्रुङ भावनाको सान्दर्भिकता भन्नु बेहोर गएको छ । यसै ऐतिहासिक परिप्रेक्ष्यमा, नेपालजस्तो भू-परिवेष्टित, रणनीतिक रूपमा संवेदनशील र दुई विशाल अर्धतन्त्रहरूको बिचमा रहेको मुलुकका लागि बान्द्रुङ सम्मेलन, असंलग्न परराष्ट्र नीति र यसको आधुनिक सान्दर्भिकतामाथि केन्द्रित रहेर यो आलेखमाथि छलफल गरिन्छ । सोशो विश्वयुद्धको विघ्नस र फालीवादीको अन्त्यपछि पनि विश्वले पूर्ण शान्तिको सास फेर्न पाइरहेको छैन । एकातिर लामो युरोपेली औपनिवेशिक शासनको क्रूर शृङ्खलाबाट एसिया र अफ्रिकाका राष्ट्रहरू मुक्त हुने प्रक्रियामा लिए भने, अर्कोतिर विश्व तीव्र रूपमा दुई जमा विभाजित हुने क्रम थियो । दुई जको एकातर्फ अमेरिकी नेतृत्वको पुँजीवादी शक्ति थियो भने अर्कोतर्फ सोभियत संघ नेतृत्वको साम्यवादी शक्ति थियो । यसैकारण विश्व शीतयुद्धको चपेटामा फसिरहेको थियो । यस्तो असहज, डरलाग्दो र विभाजित वातावरणमा इन्डोनेसियाका राष्ट्रपति सुकार्ना, भारतका प्रधानमन्त्री जवाहरलाल नेहरू, इजिप्टका राष्ट्रपति गमाल अब्देल नासिर, घानाका नेता इब्राहिम क्रुमा, युगोस्लावियाका राष्ट्रपति जोसिप ब्रोडिटो र चीनका प्रधानमन्त्री चाउ एंग-लिनको अग्रवाहमा सन् १९५५ अप्रिल १२ देखि २४ सम्म बान्द्रुङ सम्मेलनको आयोजना गरियो । सम्मेलनको मूल मर्म, भर्खर स्वतन्त्र भएका मुलुकहरू पुनः कुनै पनि साम्राज्यवादी शक्तिको सैन्य गठबन्धन वा वैचारिक दासत्वमा फस्नु हुँदैन भन्ने नै थियो । सम्मेलनको उद्घाटन गर्दै राष्ट्रपति सुकार्नाले भनेका थिए, 'हामीलाई जोड्ने कुरा हाम्रो विचारधारा, धर्म वा संस्कृति होइन, बर जूनसुकै रूपमा देखा पर्ने उपनिवेशवादप्रतिको हाम्रो साक्षात् युष्मा ।' बान्द्रुङ सम्मेलनले पञ्चशताब्दीका पाँच सिद्धान्तलाई विस्तार गर्दै विश्व शान्ति र सहयोगका लागि ऐतिहासिक १० बुँदा बान्द्रुङ घोषणापत्र जारी गर्यो । यसै सम्मेलनले सन् १९६९ मा बेलग्रेडमा



बलराम बास्कोटा

औपचारिक रूपमा स्थापित भएको असंलग्न आन्दोलनको जग बसाव्यो । बान्द्रुङ केवल कूटनीतिक जमघट मात्र थिएन यो इतिहासमा पहिलोपटक विश्वका बहुसङ्ख्यक र शोषित जनताले आफ्नो भाग्यको फैसला आफै गर्न दुइ राजनीतिक सङ्घको ऐतिहासिक शङ्कोष थियो ।

बान्द्रुङ सम्मेलन र नेपाल
सन् १९५५ को बान्द्रुङ सम्मेलन नेपालको आधुनिक परराष्ट्र नीतिको इतिहासमा स्वर्ण अक्षरले लेखिएको अध्याय हो । नेपालमा सन् १९५१ (वि.सं. २००७) मा शताब्दी लामो जहानियाँ राणा शासनको अन्त्य भई प्रजातन्त्रको उदय भइसकेको थियो । तजाति, ब्राह्मण संसारमा नेपालको पहिचान अर्कै पनि थिएन साम्राज्यको छायामा परेको वा छिमेकी भारतको सुरक्षा छाताभित्र बुझिएको देशका रूपमा सीमित थियो । नेपालले अन्तर्राष्ट्रिय मञ्चमा आफ्नो स्वतन्त्र पहिचान, सार्वभौमिकता र रणनीतिक स्वायत्तता प्रमाणित गर्न अत्यन्त जरुरी थियो । यस्तो संवेदनशील घडीमा नेपालले बान्द्रुङ सम्मेलनमा भाग लिने ऐतिहासिक अवसर पायो । सम्मेलनमा नेपालको प्रतिनिधित्व तत्कालीन बडागुरूजी विजयप्रसाद पाण्डेको नेतृत्वमा रहेको उच्चस्तरीय प्रतिनिधिमण्डलले गरेको थियो । बान्द्रुङमा नेपालको उपस्थिति आफैमा एउटा ठूलो राजनीतिक सन्देश थियो । नेपालको सन्दर्भमा यसले महत्वपूर्ण तीनवटा आधार प्रदान गर्यो:

(क) सार्वभौमिकताको अन्तर्राष्ट्रिय वैधानिकता:
बान्द्रुङ सम्मेलनमा नेपालले आफूलाई इतिहासको कुनै पनि कालखण्डमा कुनैको गुलाम नबनेको, एउटा गौरवशाली र सार्वभौम स्वतन्त्र राष्ट्रका रूपमा विश्व मञ्चमा उभार्यो । सम्मेलनमा सहभागी एसिया र अफ्रिकाका २९ राष्ट्रहरूले नेपालको स्वतन्त्र अस्तित्वलाई स्वीकार गरे । यसले नेपाललाई सोही वर्ष (डिसेम्बर १९५५) संयुक्त राष्ट्र सैको सदस्यता प्राप्त गर्न बलियो नैतिक र कूटनीतिक आधार प्रदान गर्यो ।

(ख) पञ्चशील र बर्तमानताको बर्गीकरण:
बान्द्रुङ सम्मेलनले पारित गरेका सार्वभौमिकता, समानता, प्रादेशिक अखण्डताको सम्मान, आन्तरिक मामिलामा अहस्तक्षेप र शान्तिपूर्ण सहअस्तित्व जस्ता पञ्चशीलका सिद्धान्तहरूलाई नेपालले आफ्नो परराष्ट्र नीतिको अडकथु आधारभूत बनायो । नेपालको संविधानमा असंलग्नता र पञ्चशीलका सिद्धान्तलाई राज्यको मार्गनिर्देशक सिद्धान्तका रूपमा समावेश गर्नु बान्द्रुङ सम्मेलनकै वैचारिक देन हो ।

बान्द्रुङ सम्मेलनकै 'साइडलाइन'मा नेपालले छिमेकी राष्ट्र चीनका तत्कालीन प्रधानमन्त्री चाउ एंग-साईपँग मन्त्रालयपूर्ण कुराकानी गर्यो । यसै घेराउले सन् १९५५ को अग्रसम्म नेपाल र चीनबिच औपचारिक दौत्य सम्बन्ध स्थापना गर्न ढोका खोल्नो । बान्द्रुङले नेपाललाई भारतसँगको परम्परागत निर्भरतालाई सन्तुलनमा राख्ने कूटनीतिक सम्बन्धलाई विश्वव्यापी रूपमा विविधिकरण गर्ने ऐतिहासिक अवसरसमेत दियो ।

ग्लोबल साउथको विरोधाभास र एसियाली सङ्घ
मार्क्सवादी विश्लेषक विजय प्रसादले आफ्नो लेखमा वर्तमान विश्व राजनीति, विशेष गरी 'ग्लोबल साउथ'को अवस्थाको निकै मार्मिक र यथार्थक विश्लेषण गरेका छन् । उनको विश्लेषणले बान्द्रुङ भावना आज किन सङ्कटमा छ र यसलाई पुनर्जीवित गर्नु किन अपरिहार्य छ भन्ने कुरा प्रष्ट पार्छ । विजय प्रसादका अनुसार, आजको ग्लोबल साउथमा एउटा नयाँ विरोधाभास र स्वातंत्र्यीरोध छ । नैतिक दास र स्वायत्तताको खोजी: एकातिर, पश्चिमा शक्तिको (ग्लोबल नर्थ) को नैतिक अक्षेपारी तीव्र रूपमा चर्दै गइरहेको छ र ग्लोबल साउथका देशहरूमा रणनीतिक स्वायत्तता र आर्थिक सार्वभौमिकताको चेपना बढिरहेको छ । ब्रिक्स प्लस (BRICS) जस्ता संस्थाहरू र क्षेत्रीय-क्षेत्रीयबिच व्यापारमा भएको वृद्धि यसैको परिणाम हो भने, अर्कोतिर विकासशील देशहरूमा पश्चिमा शक्तिको चेपना (आर्थिक नाकाबन्दी, प्रतिबन्ध र युद्ध) को तीव्र डार कायम छ । ब्यूट्रा, इरान, प्यालेस्टाइन र भेनेजुएलाका भाएका कृषि साप्रात्यवादी हस्तक्षेपहरूले यो डरलाई थप मजबुत गरेका छन् । सन् २०२६ को डेमोक्रेसी इन्डेक्सले देखाए अनुसार विश्वका ९७ देशमध्ये केवल चारवटा देश मात्रै अमेरिकी सैन्य अड्डा राख्न इच्छुक छन् । यसले के देखाउँछ भने, विश्वका जनात अमेरिकी सैन्य प्रदुत्व र युद्ध चाहँदैनन् । तर उनीहरू यसको सम्भावित सजाय र आर्थिक प्रलोभनको चकचक्याइबाट उन्निवृत्त भएर सिकरिहेका छैनन् । विजय प्रसादले एसियामा एउटा दुःखद यथार्थ औल्याएका छन् कि अफ्रिकामा अफ्रिकी युनिशन र क्षेत्रीय अमेरिकामा उनासुर (UNASUR) जस्ता क्षेत्रीय राजनीतिक ढाँचाहरू निर्माण भए (यद्यपि ती नवउदारवादी दलबल र ऋणका कारण अहिले कमजोर नै किन नहोइन), तर एसियाले भने एउटा क्षेत्रीय परियोजनाको सामान्य रूपरेखा वा राजनीतिक ढाँचासमेत निर्माण गर्न सकेन । एसियामा क्षेत्रीयताको भावनालाई विगतमा जशानी सैन्यवादको कुरूपता सङ्गठित बनायो भने वर्तमानमा तीव्र अन्तर-राज्यीय प्रतिद्वन्द्विता, सीमा विवाद, प्रतिस्पर्धी राष्ट्रवाद र अमेरिकी नेतृत्वको

सैन्य गठबन्धनको बाक्लो जालले महादेशलाई राजनीतिक रूपमा पूर्ण रूपमा ढाँडित गरिरहेको छ । एसियामा केवल एउटा व्यापारिक निकायमा बुझिएको छ भने एसियाली विकास बैंक अमेरिकी नवउदारवादी नीतिको हतियार बनेको छ । यी सहयोग सहजले केही आशा जगाएको भन्ने छ । तर एसिया आर्थिक रूपमा विश्वको मुख्य इन्जिन भएर पनि राजनीतिक रूपमा अत्यन्तै कमजोर र विभाजित छ ।

भू-राजनीतिक उत्तर-पश्चिममा बान्द्रुङको सान्दर्भिकता
आजको विश्व सन् १९५५ को शीतयुद्धकालीन विश्वभन्दा फरक जटिल एवं खतरनाक मोडमा आइपुगेको छ । विजय प्रसादले भनेका छन्, आज राजनीति राष्ट्रहरूको सङ्घ काले व्यबस्थापनमा सीमित भएको छ । प्यालेस्टाइन कुर कब्जा र नरसंहारको चपेटामा छ । युद्ध, नाकाबन्दी तथा सैन्यवादले विश्वलाई नै ध्वस्त पार्दैछ । यस्तो अवस्थामा बान्द्रुङ भावनाको सान्दर्भिकता निम्नलिखित बुँदाहरूमा स्पष्ट पार्न सकिन्छ:

- (क) नयाँ शीतयुद्ध र युनीकरणको खोजि:**
वर्तमान विश्व पुनः एकपटक अमेरिकी नेतृत्वको पश्चिमा शक्ति र चीन-रूस नेतृत्वको अर्धबिच नयाँ शीतयुद्धको चपेटामा फस्ने गइरहेको छ । इरान-अमेरिका-इजरायलबिचको युद्ध, युकेन सङ्घ, ताइवान स्टेटको तनाव र सिङ्गो मध्यपूर्वमा लाइपिको युद्धले विश्वलाई फेरि सैन्य गठबन्धनहरूमा वीक्षित गरिरहेको छ । साना र विकासशील देशहरूलाई कुनै न कुनै कितामा उभिनका लागि तीव्र दबाव दिइँदैछ । यस्तो अवस्थामा कुनै पनि सैन्य बलका सामेल नहुने र आफ्नो निर्णय आफै गर्न पाउने बान्द्रुङ सम्मेलनको असंलग्नताको सिद्धान्त नै साना राष्ट्रहरूको रक्षा कवच हो ।
- (ख) नव-उपनिवेशवाद र आर्थिक साम्राज्यवादी चकचक्याइ:**
परम्परागत रूपमा बन्नु र सेनाको बलमा गरिने उपनिवेशवादको अन्त्य भए पनि आज त्यसको ठाउँ आर्थिक नाकाबन्दी, विविध खाले प्रतिबन्धहरू, ढलको प्रभुत्व र ऋणको पातो जस्ता नव-औपनिवेशिक स्वरूपहरूले लिएका छन् । जलवायु परिवर्तन, खाद्य असुखा, ऊर्जा सङ्कट, पानीको विवाद र महामारी जस्ता चुनौतीहरू कुनै एउटा देशको सिमानाभित्र सीमित छैनन् । यी संरचनात्मक समस्याहरू हुन, जसले मानवताभन्दा नागालाई अर्थमिचता दिने पूँजीवादी विश्व व्यवस्थाका कारण निर्माण भएका हुन् । एउटा नयाँ, प्रगतिशील प्यान-एसियनबिचको निर्माणका लागि नेपालले क्वाकार, बौद्धिक र कूटनीतिक सारमा संवादाको नेतृत्व गर्नुपर्छ । सन् २०३० मा बान्द्रुङको ७५औँ वार्षिकोत्सवमा उभिएर 'एसियाली युनिशन' को घोषणा गर्ने सपना साकार पार्न र हाम्रो सपनाको स्वतन्त्र, समृद्ध र शान्तिपूर्ण नेपाल तथा एसिया निर्माण गर्न आवश्यक बान्द्रुङ भावनालाई अत्यन्तै गर्नु नै हाम्रो समयको मुख्य राजनीतिक र राष्ट्रिय कार्यभार हो ।
- रातोपाटी डटकम**

दुधेश्वर	४६०९१९
लाम्जु	४६०९१९
मिनामाला	४६०९१९
कान्तिपुर	४६०९१९
अन्ध	४६०९१९
रामारम	४६०९१९
अध्यापिका	४६०९१९
मुम्बई	४६०९१९
मुम्बई	४६०९१९
तौलिया	४६०९१९
पाप्पा	४६०९१९
दुधेश्वर रामारम	४६०९१९
अपरिचालन कार्यालय	
लुम्बिनीसिटी अस्पताल	४६०९१९
लुम्बिनी अस्पताल	४६०९१९

गोष्ठा	अफनाहरूको मानोचनाहरूको समर्थन लिनेछ । जेठको कर्मबाट टाढा रहनेछौं ।
पुष्प	राज्यीय मामलाहरू सुनिन्छन् । विद्यार्थी सन्तान को प्रशिक्षण लिएर विद्या लिन ।
विश्व	यो जनाहरूको यो राखेर आदि बन्नुहोस् । आधुनिकता बुझ्ने ।
कर्म	नयाँ कर्मको रूपमा बन्ने । नयाँ कार्य प्रारम्भ गर्नुमा सफलता लिने ।
सिंह	सुख सुविधाको घनयुक्त हुनेछ । कार्यहरूमा सहयोगीहरूको सहयोग लिनेछ ।
कन्या	सम्पत्ति बढ्ने । नयाँ कार्यहरूको लागि नयाँ योजनाहरू कितावित हुनेछन् ।

शिक्षा

बीस विद्यालयलाई ल्यापटप वितरण

जिल्ला सदरमुकाममा रहेको सिमकोट गाउँपालिकाले आफ्ना मातहतमा रहेका २० सामुदायिक विद्यालयलाई ल्यापटप वितरण गरेको छ । शिक्षामा सूचना प्रविधिको पहुँच विस्तार गर्ने उद्देश्यले सामुदायिक विद्यालयलाई ल्यापटप वितरण गरिएको हो । करिब रु ४५ लाखबराबरको ४० थान ल्यापटप वितरण गरिएको गाउँपालिकाका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत भलाराम पञ्चालीले बताए । गाउँपालिकाले विद्यालय शिक्षाको गुणस्तर सुधार, विद्यार्थीलाई प्रविधिभेरी शिक्षा प्रदान तथा डिजिटल शिक्षाकै वातावरण निर्माण गर्ने लक्ष्यसहित ल्यापटप हस्तान्तरण गरेको हो । प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत पञ्चालीले शिक्षामा गरिएको लगानी अभिव्यक्त



मानव संशोधन विकास र समय गाउँपालिकाको सम्वन्धित जोडिएको बताए । उहाँले विद्यालयमा ल्यापटप मात्र वितरण गरेर नरोकिने, यसको प्रभावकारी उपयोगका लागि आवश्यक तालिम तथा व्यवस्थापनमा समेत सहयोग गर्ने जानकारी दिए । सिमकोट गाउँपालिकाले पछिल्ला वर्षहरूमा

शिक्षा क्षेत्रलाई प्राथमिकतामा राखी विद्यालय पूर्वाधार सुधार, शैक्षिक सामग्री व्यवस्थापन, शिक्षाकै क्षमता विकास तथा डिजिटल शिक्षामा लगानी, ग्रामीण क्षेत्रका विद्यार्थीलाई आधुनिक प्रविधिसँग जोड्न भूमिका खेल्न ल्यापटप वितरण गरेको अधिकृत पञ्चालीले बताए ।

-राजेश

घट्टो विद्यार्थी सङ्ख्या रघुगंगाको मुख्य शैक्षिक चुनौती

घट्टो विद्यार्थी सङ्ख्या म्याग्दीको रघुगंगा गाउँपालिकाको मुख्य शैक्षिक चुनौती बनेको छ । अघि बढा रहेको रघुगंगामा एक वटा कक्षा १२ र नौ वटा कक्षा १० सम्म पठनपाठन हुने सहित ३३ सामुदायिक र भवनविना एक निजी विद्यालय छन् । गाउँपालिकाको शिक्षा शाखाको अभिलेख अनुसार सामुदायिक विद्यालयहरूमा शैक्षिक सत्र २०८२ मा एक हजार नौ सय ३० जना विद्यार्थी भर्ना भएका थिए । १९ विद्यालयमा दुई अंक भन्दा कम र १५ मा तीन अंक भन्दा कम विद्यार्थी सङ्ख्या छ । तीन अंक भन्दा बढी विद्यार्थी सङ्ख्या भएका विद्यालय चार वटा मात्र छन् । शैक्षिक सत्र २०८३ को जेठ तेस्रो सातसम्म रघुगंगाका सामुदायिक विद्यालयमा एक हजार तीन सय नौ जना विद्यार्थी भर्ना भएका शिक्षा शाखाका प्रमुख महेश्वरबहादुर क्षेत्रीले बताए । "यस वर्ष दुई सय ४९ जना छात्रा र दुई सय ६० जना छात्र भर्ना भएका छन् । यो सङ्ख्या केही बढ्ने भए पनि गत वर्षको हाराहारीमा नगर्ने अनुमान गरेका छौं," उनले भने "यस वर्ष बालबालिका भर्ना हुने छात्रा ९० जना र छात्र एक सय २४ जना छन् । गत वर्ष एक सय १९ छात्रा र एक सय ३६ जना छात्र बालबालिका भर्ना भएका थिए ।" बसाइँसराइ, वैश्विक रोजगारीका कारण परिवार बाहिरिनु, निजी विद्यालयप्रतिको आकर्षण तथा जनक्रमादमा आएको कमीका कारण विद्यालयमा विद्यार्थी सङ्ख्या घट्दै गएको रघुगंगा गाउँपालिका-७ मा रहेको अमर माविका पूर्व प्रभु पृथ थापाले बताए । "पहिले एउटै घरमा पाँच/सात जना सम्म बच्चा हुन्थे, अहिले मुस्किलले एक/दुई जना बच्चा जन्मिएपनि बजार भरिहाल्ने प्रवृत्ति बढेको छ," उनले भने "पहिलेका तुलनामा सुधियोग्यक भवन लगायत पूर्वाधार र प्रविधिको प्रयोग गरेर पठनपाठन गराउन थालेपनि ग्राेका विद्यालयमा विद्यार्थी टिकाउ गान्ने भएको छ । रघुगंगा गाउँपालिका-१ बाटुकाका रहेको श्रीकृष्ण आधारभूत विद्यालयमा यस वर्ष विद्यार्थी सङ्ख्या शून्यमा फरेको छ । गत वर्ष बालबालिका ४ जना विद्यार्थी थिए । भएका विद्यार्थी अन्वय गएका र नयाँ विद्यार्थी भर्ना हुन नसकेपछि उक्त विद्यालय नाममा मात्र सीमित भएको छ । कक्षा ८ सम्म पठनपाठन हुने श्रीकृष्ण आधारभूत तहघट्टा हुँदै बन्द हुने अवस्थामा पुगेको हो । कुड्ने आधारभूतमा दुई जना, जनकपुर आधारभूतमा तीन जना, सुन्दर आधारभूतमा दुई जना, सिद्ध आधारभूतमा पाँच जना, जनसेवा



आधारभूतमा सात जना, रघुगंगा आधारभूतमा सात र चिमखोला आधारभूतमा छ जना विद्यार्थी रहेका छन् । सबैभन्दा बढी मुक्तिधाम माविसा दुई सय ८० जना विद्यार्थी छन् । वि.स. २०७६ मा स्थापना भएको मुक्तिधाम मावि प्यादीकै पुरानो मध्यको भवनविना, बेग, पिप्ले, दरनाम सम्मका विद्यार्थी पढ्न आउँदा सात सय जना भन्दा धेरै विद्यार्थी देखियो । मुक्तिधाम माविका प्रभु अमर केसीका अनुसार गत वर्ष तीन सय १४ विद्यार्थी रहेको उक्त विद्यालयमा २०८१ मा तीन सय ७४ जना थिए । केही विद्यार्थीहरू बाहिरबाट भर्ना हुन आए पनि धेरै विद्यार्थीहरू पोखरा, बेनी जाने क्रम बढेको छ । बसाइँसराइ र सेवा क्षेत्रका आधारभूत विद्यालयले तल्लो तहका विद्यार्थी 'होल्ड' गर्दा विद्यार्थी सङ्ख्या कम भएको प्रभु केसीको भनाई छ । बानीविज्ञान, कम्प्युटर, प्रयोगशाला र छात्रावास सुविधाले पनि विद्यार्थी आकर्षित गर्ने नसकेकोमा उनले चिन्ता व्यक्त गरे । रघुगंगा गाउँपालिकाले उक्त विद्यालयको कृषि प्राविधिक विषय अध्ययन गर्ने विद्यार्थीहरूका लागि पक्की छात्रावास भवन निर्माण गरिदिएको छ । मुक्तिधाम माविसा गाउँपालिकाले विद्यालयमा सभाहल भवन पनि निर्माण गरिदिएको छ । गाउँपालिकाले रघुगंगा-७ मा रहेको चिमखोला आधारभूत विद्यालयको भवन बनाउन यस वर्ष रु ४० लाख बजेट बिनियोजन गरेका छन् । भवन निर्माण अन्तिम चरणमा रहेको उक्त विद्यालयमा विद्यार्थी सङ्ख्या जम्मा दुई जना रहेको छ । सरकाले तोकेको मापदण्ड र सङ्ख्या अनुसार विद्यार्थी नभएपछि २०८२ को माध्यमिक शिक्षा परीक्षा (एसईईमा) रघुगंगा गाउँपालिकाको एसईई परीक्षा केन्द्र बेनीमा सरेको छ । यसअघिको विद्यालयमा सभाहल भवन पनि निर्माण गरिदिएको छ । गाउँपालिकाले रघुगंगा-७ मा रहेको चिमखोला आधारभूत विद्यालयको भवन बनाउन यस वर्ष रु ४० लाख बजेट बिनियोजन गरेका छन् ।

माध्यमिक विद्यालयका एक सय ७३ जना विद्यार्थीले २०८२ को माध्यमिक शिक्षा परीक्षा एसईईमा भाग लिएका थिए । यस मध्ये एक सय ६३ जना 'ग्रेडेड' भएका छन् । कालिका मावि, महादेव मावि, रघुगंगा मावि, जगदीश मावि र महेश्वर मावि फिर्ने यस वर्ष सतप्रतिशत नतिजा ल्याएका छन् । मुक्तिधाम माविको रघुगंगा भण्डारी प्राविधिक धारतर्फ जिल्ला प्रथम हुनुभएको छ । २०८१ को माध्यमिक परीक्षामा एक सय ४३ जनाले सहभागिता जनाएकोमा ८८ जना ग्रेडेटेड भएका थिए । गत वर्षको तुलनामा २०८२ को नतिजामा सुधार आएको शिक्षा शाखाका प्रमुख महेश्वर क्षेत्रीले बताए । गाउँपालिकाले वर्तमान शैक्षिक अवस्थाको विश्लेषण, आवश्यकता पहिचान र सुधारका कार्य योजना सहित पञ्चवर्षीय शिक्षा योजना तयार गरेको छ । योजनाकै आधारमा विद्यालयका भौतिक संरचना निर्माण, प्रविधिको वितरण, शिक्षकहरूको क्षमता विकास, शैक्षिक गुणस्तर सुधार, विद्यालय समायोजन, दरबन्दी मिलाउन र शिक्षक व्यवस्थापनको काम थालिएको गाउँपालिकाका अध्यक्ष भबबहादुर भण्डारीले बताए । "गुणस्तरीय शिक्षा, प्राविधिभेरी सिकाइ र विद्यालयको मानसिक दबाव सिर्जना जोड दिएका छौं," उनले भने "विद्यालयको भौतिक पूर्वाधार सुधार, सूचना तथा सञ्चार प्रविधिमार्फत आधारित शिक्षण सिकाइ, शिक्षक क्षमता अभिवृद्धि, शैक्षिक सामग्री व्यवस्थापन, अतिरिक्त क्रियाकलाप प्रवर्द्धन तथा विद्यालय अनुभूतलाई प्राथमिकतामा राखेका छौं ।" अध्यक्ष भण्डारीका अनुसार वार्षिक शैक्षिक प्रवर्द्धन बनाएर कक्षागत पठनपाठनलाई पनि एककृता ल्याउने प्रयास भएको छ । माविका प्रहललाई मासिक रु एक हजार र आधारभूतका विद्यार्थीलाई मासिक रु सात सयका दरले प्रोत्साहन भत्ता दिने व्यवस्था मिलाएको छ । विद्यालयको प्रशासनिक खर्चका लागि वार्षिक आधारभूतलाई रु १० हजार र माविलाई रु १५ हजारका दरले अनुदान दिने गरिएको छ । एसईई नतिजाको आधारमा उत्कृष्ट विद्यालय, विद्यार्थी र शिक्षक छनौट गरि पुरस्कृत गरिएको छ । -राजेश

कक्षा ४-५ मा बाह्य परीक्षा अन्त्यको नयाँ अभ्यास

नेपालको शिक्षा क्षेत्रमा लामो समयदेखि बहस हुँदै आएको एउटा विषय अन्ततः नीतिगत निर्णयका रूपमा अगाडि आएको छ । मन्त्रपरिषदको २०८२ चैत १३ गतेको बैठकले 'शासकीय सुधार सम्बन्धी १०० बुँदा कार्यसूची' अन्तर्गत कक्षा ५ सम्मका औपचारिक लिखित परीक्षा हटाई शतप्रतिशत आन्तरिक मूल्यांकन प्रणाली लागू गर्ने निर्णय गरेको छ । शैक्षिक सत्र २०८३ देखि लागू हुने यो व्यवस्था नेपालको विद्यालय शिक्षामा एउटा महत्वपूर्ण मोडका रूपमा हेरिएको छ । यसअघि राष्ट्रिय पाठ्यक्रम प्रारूप (एनसिएफ) २०७६ ले कक्षा ४ र ५ मा ५० प्रतिशत आन्तरिक र ५० प्रतिशत बाह्य मूल्यांकनको व्यवस्था गरेको थियो । अब भने त्यो मिश्रित मोडल हटाएर पूर्ण रूपमा विद्यालय र शिक्षकको निरन्तर मूल्यांकन प्रणालीमा आधारित शिक्षण पढाई लागू गर्न खोजिएको छ । यो निर्णयसँगै शिक्षा क्षेत्रमा नयाँ कुरा भएको छ । के यसले बालबालिकालाई अनावश्यक परीक्षा-तनावबाट मुक्त गरी सिर्जनाशील र व्यावहारिक सिकाइतर्फ लैजान्छ ? वा परम्परागत परीक्षा हटाउँदा शिक्षाको गुणस्तर र उत्तरदायित्वमा नयाँ चुनौती बन्नेछ ? परीक्षा होइन, सिकाइको निरन्तर मूल्यांकन सरकारको यो निर्णयलाई 'परीक्षा हटाइयो' भनेर मात्र बुझ्नु पर्यो हुँदैन । यसको मूल उद्देश्य विद्यार्थीको सिकाइलाई वर्षको अन्तिम तीन घण्टे लिखित परीक्षामा सीमित नगरी निरन्तर अवलोकन र सहभागितामार्फत मूल्यांकन गर्नु हो । शिक्षाशास्त्रमा यसलाई 'निर्माणगतक मूल्यांकन' भनिन्छ, जसको आधार (Assessment for Learning/ Assessment as Learning) को अवधारणा हो । अर्थात् मूल्यांकन केवल नतिजा निकाल्ने प्रक्रिया नभई सिकाइ सुधार गर्ने साधन पनि हो । यस प्रणाली अन्तर्गत विद्यार्थीको मूल्यांकन निरन्तर आधारमा गरिनेछ । दैनिक कक्षाकार्य र सहभागिता । परियोजनामा आधारित सिकाइ । सिर्जनात्मक अभिव्यक्ति जस्तै कविता, कथा, चित्रकला आदि । पोर्टफोलियो वा विषयको कार्यहरूको अभिलेखीकरण । व्यवहार, अनुशासन, सहकार्य र सामाजिक रूपको अवलोकन । यसले विद्यार्थीलाई केवल 'उत्तर घोक्ने' अवस्थाबाट बाहिर ल्याई व्यावहारिक र जीवनीपरोगी सिकाइतर्फ उन्मुख गराउने अपेक्षा गरिएको छ ।



बालसमन्वयज्ञान र आधुनिक शिक्षाको आवश्यकता विभिन्न अध्ययनहरूले देखाएका छन् कि प्रारम्भिक तहका बालबालिकामा उच्च जोखिमयुक्त परीक्षा प्रणालीले भय, तनाव र असफलताको मानसिक दबाव सिर्जना गर्ने सक्छ । विशेषगरी १०-११ वर्ष उमेर समूहका बालबालिकाका लागि निरन्तर कक्षाकोठा-आधारित मूल्यांकन बढी प्रभावकारी र बालमैत्री मानिन्छ । आधुनिक शिक्षाले जोड दिने (SCsU -Critical Thinking, Creativity, Collaboration and Communication) अर्थात् आलोचनात्मक चिन्तन, सिर्जनाशीलता, सहकार्य र सञ्चार सीपको विकासका लागि पनि यस्तो मूल्यांकन प्रणाली उपयोगी देखिन्छ । यस प्रक्रियामा विद्यार्थीलाई केवल पाठ कण्ड गराउने होइन, बरु उनीहरूलाई समस्या पहिचान गर्न, समाधानका उपाय खोज्न, समूहमा सहकार्य गर्ने तथा आफ्ना विचार प्रभावकारी रूपमा अभिव्यक्त गर्न प्रोत्साहित गरिन्छ । उदाहरणका लागि, कक्षा ५ मा अध्ययनरत विद्यार्थीहरूलाई 'आफ्नो गाउँमा हुने सामुदायिक कार्य' सम्बन्धी परियोजना

दिइयो भने उनीहरूले गाउँमा सञ्चालन हुने सरसफाइ अभियान, वृक्षारोपण, सडक मर्मत, धार्मिक तथा सामाजिक कार्य क्रमचयमा गतिविधिहरूको अवलोकन गर्छन् । त्यसपछि ती कार्यहरूको उद्देश्य, समुदायमा परेको प्रभाव तथा सुधार गर्न सकिने पक्षहरूबारे अध्ययन गरी प्रतिवेदन तयार गर्छन् र आफ्ना निष्कर्षहरू कक्षामा प्रस्तुत गर्छन् । यस प्रकारको सिकाइ प्रक्रियाले विद्यार्थीलाई समाजसँग प्रत्यक्ष रूपमा जोड्नुका साथै पाठ्यपुस्तकमा सीमित ज्ञानलाई वास्तविक जीवनका अनुभवसँग एकीकृत गर्न मद्दत पुऱ्याउँछ । शिक्षकको बदलिँदो भूमिका र मूल्यांकनको नयाँ आयाम मूल्यांकन प्रणालीमा आएको परिवर्तनसँगै शिक्षकको भूमिका पनि रूपान्तरण हुन आवश्यक छ । अब शिक्षक केवल ज्ञान हस्तान्तरण गर्ने व्यक्ति (Knowledge Transmitter) मात्र नभई सिकाइ प्रक्रियाका सहजीकरणकर्ता, मार्गदर्शक, प्रेरक र सहयोगीका रूपमा प्रस्तुत हुनुपर्छ । आधुनिक शिक्षाका प्रमुख चिन्तकहरूमध्येका एक अमेरिकी दार्शनिक तथा शिक्षाविद् जेम्स ड्युई (John Dewey) ले शिक्षा जीवनको तयारी मात्र नभई जीवन स्वयं हो भन्ने धारणा प्रस्तुत गरेका छन् । उनको प्रतिवादी (Progressivist) शैक्षिक दृष्टिकोण अनुसार विद्यार्थी सिकाइको केन्द्रमा रहन्छ र शिक्षकले सिक्ने वातावरण सिर्जना गर्ने भूमिका निर्वाह गर्छ । नयाँ मूल्यांकन प्रणाली पनि यही दर्शनबाट प्रभावित देखिन्छ । यस प्रणालीमा विद्यार्थीको सिकाइ उपलब्धिलाई केवल अंकका आधारमा होइन, रुब्रिक्स (R-Ubrics) मार्फत विभिन्न तहमा मूल्यांकन गरिने व्यवस्था गरिएको छ । रुब्रिक्सले विद्यार्थीको वास्तविक अवस्था पहिचान गर्न तथा सुधारका लागि स्पष्ट मार्गनिर्देशन प्रदान गर्छ । सन्तर्गत विद्यार्थीको उपलब्धिलाई चार तहमा वर्गीकरण गरिन्छ । सिकाइ उपलब्धि पूर्ण रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । यस्ता विद्यार्थीलाई थप चुनौतीपूर्ण र अग्रिम सिकाइका अवसर प्रदान गरिनेछ । अग्रिम सिकाइ उपलब्धि अधिकांश रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । उनीहरूलाई थप परिष्कृत र गहिरो सिकाइतर्फ प्रोत्साहित गरिनेछ । सिकाइ उपलब्धि आंशिक रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । यस्ता विद्यार्थीका लागि सुधारत्मक सिकाइ (Remedial Learning) आवश्यक हुनेछ । अपेक्षित सिकाइ उपलब्धि हासिल गर्न नसकेको अवस्था । यस तरका विद्यार्थीलाई उपचारत्मक शिक्षण (Remedial Support) मार्फत आवश्यक सहयोग प्रदान गरिनेछ । यस प्रणालीको विशेषता के हो भने कुनै पनि विद्यार्थीलाई 'असफल' भनेर छोडिने छैन । बरु शिक्षकले विद्यार्थीको वास्तविक सिकाइ अवस्था पहिचान गर्न आवश्यक सहयोग, व्यक्तिगत मार्गदर्शन र सुधारत्मक अभ्यासमार्फत कम्तीमा उच्च (Proficient) स्तरसम्म पुऱ्याउने प्रयास गर्नेछ । यसले शिक्षकबाट नयाँ प्रकारको व्यावसायिक दक्षता र कार्यशैलीको आवश्यकता सिर्जना गर्नेछ । शिक्षकले अब केवल पाठ्यपुस्तकका विषयवस्तु व्याख्या गरेर मात्र पुऱ्दैन

उनले परियोजना-आधारित सिकाइ, सहकार्यात्मक गतिविधि, समस्या समाधानमा आधारित शिक्षण, निरन्तर प्रतिक्रिया तथा सिकाइ अभिलेखीकरणजस्ता अभ्यासलाई कक्षाकोठामा प्रभावकारी रूपमा प्रयोग गर्न सक्नुपर्छ । मूल्यांकनको तरिका परिवर्तन भएसँगै शिक्षकको सीप, शिक्षण रणनीति र कक्षाकोठा व्यवस्थापनमा पनि गतिशील परिवर्तन आवश्यक देखिन्छ । तर नेपालको शैक्षिक सन्दर्भमा यो परिवर्तन कल्पनान्वयन गर्न सक्ज देखिँदैन । परम्परागत दृष्टिकोण अनुसार शिक्षक ज्ञानको मुख्य स्रोत हुन र उनीहरूको प्रमुख जिम्मेवारी विद्यार्थीलाई ज्ञान हस्तान्तरण गर्नु हो भन्ने मान्यता विद्यमान छ । यस प्रणालीमा शिक्षकले विषयवस्तु व्याख्या गर्ने, विद्यार्थीले ध्यानपूर्वक सुन्ने, कापीमा टिपोट गर्ने र परीक्षामार्फत सिकाइ प्रमाणित गर्ने प्रक्रियालाई नै शिक्षण-सिकाइको मुख्य आधार मानिन्छ । अर्थात् ज्ञान निर्माणभन्दा पनि ज्ञान स्थानान्तरण गर्न नसक्ने अवस्था रहन्छ । तर निरन्तर मूल्यांकन प्रणालीले शिक्षकबाट फरक भूमिका अपेक्षा गर्छ । यसले शिक्षकलाई केवल विषयवस्तु प्रस्तुत गर्ने व्यक्तिको रूपमा होइन, सिकाइको वातावरण निर्माण गर्ने, विद्यार्थीको प्रगति निरन्तर अनुगमन गर्ने, व्यक्तिगत प्रतिक्रिया प्रदान गर्ने र सुधारत्मक सिकाइका अवसर सिर्जना गर्ने सञ्जीकरणकर्ताको रूपमा स्थापित गर्न खोज्छ । यसका लागि परियोजना-आधारित सिकाइ, सहकार्यात्मक क्रियाकलाप, डिजिटल स्रोतको प्रयोग, सिकाइ अभिलेखीकरण तथा प्रमाणमा आधारित मूल्यांकनका सीप आवश्यक पर्छन् । यद्यपि यस्ता अभ्यासहरू विद्यार्थीको वास्तविक अवस्था पहिचान गर्न तथा सुधारका लागि स्पष्ट मार्गनिर्देशन प्रदान गर्छ । सन्तर्गत विद्यार्थीको उपलब्धिलाई चार तहमा वर्गीकरण गरिन्छ । सिकाइ उपलब्धि पूर्ण रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । यस्ता विद्यार्थीलाई थप चुनौतीपूर्ण र अग्रिम सिकाइका अवसर प्रदान गरिनेछ । अग्रिम सिकाइ उपलब्धि अधिकांश रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । उनीहरूलाई थप परिष्कृत र गहिरो सिकाइतर्फ प्रोत्साहित गरिनेछ । सिकाइ उपलब्धि आंशिक रूपमा हासिल गरेको विद्यार्थी । यस्ता विद्यार्थीका लागि सुधारत्मक सिकाइ (Remedial Learning) आवश्यक हुनेछ । अपेक्षित सिकाइ उपलब्धि हासिल गर्न नसकेको अवस्था । यस तरका विद्यार्थीलाई उपचारत्मक शिक्षण (Remedial Support) मार्फत आवश्यक सहयोग प्रदान गरिनेछ । यस प्रणालीको विशेषता के हो भने कुनै पनि विद्यार्थीलाई 'असफल' भनेर छोडिने छैन । बरु शिक्षकले विद्यार्थीको वास्तविक सिकाइ अवस्था पहिचान गर्न आवश्यक सहयोग, व्यक्तिगत मार्गदर्शन र सुधारत्मक अभ्यासमार्फत कम्तीमा उच्च (Proficient) स्तरसम्म पुऱ्याउने प्रयास गर्नेछ । यसले शिक्षकबाट नयाँ प्रकारको व्यावसायिक दक्षता र कार्यशैलीको आवश्यकता सिर्जना गर्नेछ । शिक्षकले अब केवल पाठ्यपुस्तकका विषयवस्तु व्याख्या गरेर मात्र पुऱ्दैन

-नेतापट्टी बटवम

